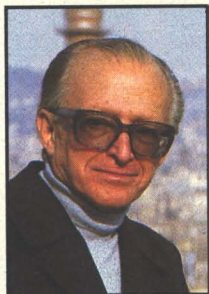

EL DAVANTAL DE

E

ns notifiquen que la *Romeria del Rocío* va tenir el mateix nivell d'assistència a Almonte (Huelva) que a Santa Perpètua de Mogoda. Segons algunes fonts, un milió de persones a Andalusia i un altre milió a Catalunya. Altres informacions procedents de la guàrdia urbana de Santa Perpètua (recollides pel DdB) eleven a dos milions la xifra corresponent a terres catalanes.

Són d'aquelles notícies que no se sap exactament si són bones o que. Així, la primera intenció, em fa l'efecte que després dels regateigs que ens fan en tractar de la nostra demografia, algú s'ha excedit. Quan s'entra al

Tradicions de Gairell

fons de les notícies, veiem que la celebració —en principi religiosa— pel que fa al *Rocío* català es va convertir en una disbauxa. Allò que en castellà en diuen una *juerga*. A Huelva sembla que no, perquè 100 sacerdots van impartir la comunió als pelegrins que hi acudiren, els quals, prèviament, van assistir a una multitudinària missa concelebrada. És evident que els costums risquen de perdre cos en allunyar-se dels seus llocs d'origen.

Però no és ben bé això el que em crida l'atenció. Tinc a la vista un diccionari enciclopèdic abreujat on es recullen xifres oficials: 1.861.756 habitants per al municipi de Barcelona, i prop de 2.500.000 per a l'aglomeració urbana. Em fa l'efecte d'aquelles velles dames que declaren una edat de tants o tants anys, però n'aparenten molts més. Formem un conjunt que sembla molt més poblat del que ens diuen, i tant de bo que l'encertessin els partidaris dels comptes gasius, perquè no és sensata l'alegria

pagerola dels qui tenen la il·lusió d'una col·lectivitat molt plena. Tanmateix, les notícies oficials no lliguen amb les periodístiques, perquè si gairebé la totalitat dels barcelonins es van atapeir per celebrar el *Rocío*, Santa Perpètua de Mogoda devia semblar un formiguer d'aquells que fan venir ofec. En canvi, les àrees ciutadanes pròpiament dites havien de quedar desèrtiques per força, amb un aspecte de desolació general.

Paral·lelament, es produïa per primera vegada, un succés històric: una *novillada* amb toreros i toros catalans. Que bé, oi? Ja havíem observat la cura especial que posen els diaris catalans editats en català a mantenir unes seccions taurines, amb uns cronistes especialitzats que les passen negres per adaptar la terminologia taurina a la nostra llengua. Recordo el cobriment de cor que em vingué en llegir, per primer cop, la paraula *jonegada*, tot i reconèixer que les arrels triades eren raonablement correctes. Hem anat fent camí i ja podem cantar l'aparició d'un bon torero català (ha nascut i treballa a Catalunya) que excel·lí el dia de la seva estrena en públic. Diu que els seus companys, també del país, compliren. Dels toros, els cronistes no en van quedar gaire contents perquè resultaren mansois. Que ja és pega!

Pocs dies després de l'esdeveniment, un professor d'antropologia, universitari, publicà un article on deia que els toros també són cultura al Principat i remarcava les variants de *corre-bous* que es practiquen a les nostres comarques, i especialment el *bou cap-llaçat* que se celebra a Alcanar. El professor ens venia a dir que no podem presumir gaire.

En conjunt, temo que el dia que vam arribar a la conclusió que *tot és cultura* vam ficar els peus en una enorme galleda científica. Ens anem uniformant i agrisant i ara ens passa que, si tot és cultura, no sabem què és la incultura —talment com si no existís— i ens falten elements definidors. Anem a la deriva.

P E R E C A L D E R S